ในยุคปัจจุบันอันก้าวหน้า รอบตัวเราเต็มไปด้วยเครื่องไฟฟ้า และ คอมพิวเตอร์ ผู้คนทั้งหลายต่างมั่นใจ และเชื่อในสิ่งที่เห็นว่า นี่คือยุคแห่งเทคโนโลยี แห่งการสื่อสาร เชื่อมต่อข้อมูล ไม่ว่าอยู่ส่วนไหน ก็สื่อสารรับรู้ได้ทั้งภาพและเสียง เราเชื่อกันเช่นนั้น เพราะเห็นเช่นนั้น **คำถาม**ที่จะต้องถามก็คือ มันเป็นจริงเช่นนั้นหรือ เราก้าวหน้ากว่า ๒,๐๐๐ ปีก่อนจริงหรือ?

ถ้าจะ**ตอบ**ว่าไม่จริง ก็ดูจะเร็วเกินไป คล้ายกับเป็นการยัดเยียดบีบบังคับให้ยอมรับข้อมูล โดยปราศจากการยืนยันพิสูจน์ทราบ ครั้นจะพูดในแนวทางแห่งพุทธศาสนา ก็จะกลายเป็นสอน Theology คนสมัยใหม่ก็จะว่าคร่ำครึโบราณ เป็นเรื่องของคนแก่คนเฒ่า ...ด้วยเหตุดั่งนั้น จึงต้องคุยกันด้วยสมการทางวิทยาศาสตร์ฟิสิกส์ รวมทั้งการแพทย์และเทคโนโลยีพร้อมกันไป จะได้ไร้ข้อสงสัย และนำไปค้นคว้าต่อได้ในอนาคต

สิ่งที่ทุกท่านเข้ามาร่วมเป็นสมาชิกใน Line ปฏิสัมภิทามรรค ก็ย่อมมีจุดประสงค์เดียวกันคือ ความต้องการที่จะศึกษา และค้นคว้าและปฏิบัติ พิสูจน์ทราบว่า "บุญ บาป มีจริงหรือไม่ ? และการอธิษฐานนั้น จะเป็นจริงได้หรือ ? " นี่คือประเด็นที่ ๑

ประเด็นที่ ๒ คือ การเชื่อมต่อบุญ หรือ ผลของการกระทำในอดีต (ชาติไหน ที่เคยเกิดมาแล้ว) หรือ ความทรงจำ ความรู้ที่เคยได้รับมาในอดีตชาติ จะสามารถรับรู้ได้อย่างไร ในเชิงวิทยาศาสตร์ ซึ่งไม่น่าเป็นไปได้ (โดยยกเอาข้อโต้แย้งตรงที่ว่า เมื่อนักวิทยาศาตร์ที่เก่งที่สุดในโลกยังทำไม่ได้ "ต้อง" ไม่มีใครทำได้) และไม่มีทางเป็นไปได้ ...!!

ตามทฤษฎีว่าด้วย Time (กาล) & Space (เทศะ) ของไอน์สไตน์ ระบุไว้ชัดเจนว่า เวลานั้นไม่มีอยู่จริง (Non Reality) ยืนยันตรงกับพุทธศาสนา ข้อที่ว่า "เวลาเป็นสมมุติ" ไอน์สไตน์บอกว่า เวลาย่อมเปลี่ยนไปตามวัตถุ หรือสสารที่เคลื่อนที่ ย่อมทำให้เวลาช้ากว่าธรรมดา เมื่อเคลื่อนที่เร็วกว่าความเร็วแสง อดีตและอนาคตย่อมปรากฏ ตรงกับอภิธรรมในพุทธศาสนา ว่า "จิตเคลื่อนที่เร็วกว่าสรรพสิ่งใดๆ แม้แต่แสง" นักวิทยาศาสตร์การแพทย์ยืนยันว่า ความทรงจำหรือรหัสชีวิต ของมนุษย์แต่ละคน ถูกฝังไว้เป็นอัตตลักษณะ ทุกอย่างทุกประการใน DNA

ตรงกับพุทธศาสนาที่ว่า "สัตว์ทั้งหลายย่อมมีกรรมเป็นของตน เป็นเมล็ดพันธ์ = **กมฺมพันธุ** (ทางแพทย์เรียกพันธุกรรม) สำหรับส่วนของความจำ ซึ่งหมายรวมถึงความรู้ ความฉลาด ความสามารถในการตีความ จะถูกเก็บไว้ในส่วนที่ เรียกว่า "สัญญา" ที่จะถูกนำออกมาใช้ได้ โดยวิธีปฏิบัติเฉพาะที่จะดึงเอาความจำในส่วนนั้น ซึ่งแทรกอยู่ใน "สัญญา" อันเป็นสภาวะของ Plasma

ทีนี้มาดูในทางวิทยาศาสตร์การแพทย์กันบ้าง .....โดยธรรมชาติที่ควรเป็น สมองมนุษย์น่าจะทำงานแบบดิจิตอล คือ ตอบรับ = ๑ และ ปฏิเสธ = ๐ คือทำทีละอย่าง จะไม่อาจทำสองอย่างพร้อมกันได้ คือเลข ๑ จะเกิดพร้อมเลข ๐ ในเวลาเดียวกันไม่ได้...

แต่ความเป็นจริง..สิ่งที่เกิดขึ้นจริงกลับเป็นว่า มนุษย์เราสามารถคิดและทำในเวลาเดียวกันได้ เช่น ปากพูดไป ใจก็คิดไป มือทำไป ตัวอย่างเช่น กำลังขับรถ ก็สามารถคิด Chat Line โต้ตอบ ตาก็ดูทาง มือก็ถือพวงมาลัยรักษาเส้นทาง ใจก็คิดหาข้อมูลมาโต้ตอบ Chat อีกใจก็จำถนนเส้นทาง ฯลฯในเวลาขณะเดียวกัน ซึ่งค้านกับ "หลักควรจะเป็น"ทางวิทยาศาสตร์การแพทย์โดยสิ้นเชิง

... ความเป็นไปได้ ที่นักวิทยาศาสตร์พากันตีความไปว่า ระบบข้อมูลของมนุษย์ ส่วนที่เป็นฮาร์ดแวร์ อาจเป็น "นิวรอน" หรือ เซลล์สมองอาจเป็นซอฟแวร์ ได้ด้วยหลักการ การควบคุมข้อมูล และการติดต่อสื่อสาร โดยใช้ภาษาที่ เรียกว่า "ไซเบอร์เมติคส์" และหลักการของ ทฤษฎีอัตโนมัติ (Cybermatic and Automata Theory) โดยแบ่งการทำงานเป็น ๒ ระดับ

แต่...จนแล้วจนรอด นักวิทยาศาสตร์ได้แต่อนุมาน แต่ไม่อาจยืนยันทางวิชาการอย่างเป็นรูปธรรมได้ว่า การทำงานออกคำสั่งพร้อม ๆ กันดังกล่าวนั้น เกิดขึ้นได้อย่างไร

โดยเฉพาะในการทำงานที่สลับซับซ้อน เช่นการใช้สติปัญญาอย่างลึกซึ้งนั้น สมองไปเอาข้อมูลมาจากไหน และข้อมูลความทรงจำในอดีต ที่ทำงานร่วมไปกับพฤติกรรมที่เต็มไปด้วยอารมณ์ของจิตใต้สำนึก ดังตัวอย่างของการขับรถพร้อมเล่น Chat Line ที่ยกขึ้นมาข้างต้น

นักวิทยาศาสตร์ อาจจะกล้อมแกล้มตอบว่า..มันมีทางเป็นไปได้ทางวิชาการ ๒ ทางเท่านั้น คือ ทางที่ ๑ เกิดจากการที่เซลล์สมองแยกประเภททำงานกัน ขึ้นอยู่กับการเรียงตัว และตำแหน่งของสารเคมีที่บันทึกในเซลล์ ตอบสนองต่อการกระตุ้น ของไฟฟ้าชีวะภาค อย่างค่อยเป็นค่อยไป (Slow Graded Potential) ทำงานในระบบ อนาล็อค (Analoque) ทั้งสองทำหน้าที่ร่วมกัน โดยอาศัยพลังงาน และกลไกทางควันตัมแมคคานิคส์ ของคลื่นอานุภาคที่แทรกซึมไปทั่วจักรวาล รวมทั้งในเซลล์สมองด้วย

ตามหลักทฤษฎีโรเจอร์ ได้พิสูจน์ว่า "อีเล็คตรอนที่ผ่านเข้าออกไมโครทูบุลส์ของเซลสมอง มีสภาพเป็นคลื่นความถี่ที่อิสระ และด้วยกลไกของ Quantum ทำให้เกิดการสั่น (Vibration) จึงเกิดการสร้างรูปแบบเฉพาะขึ้น ด้วยปฏิกิริยานี้ก่อให้เกิดระบบความคิดซับซ้อนได้

นักฟิสิกส์โลก คือ เพ็นโรส เฟร็ด อลัน วูลฟ์ (Fred Alan Woff) ยืนยันว่า " เป็นไปได้ ที่จะมีอะไรสักอย่างเฉพาะ อันนอกเหนือไปจากสมองมนุษย์โดยธรรมชาติ ที่ทำงานซับซ้อนได้ และอยู่ในกายมนุษย์นี่แหละ" ... แต่ก็ไม่รู้ว่าอยู่ตรงไหน

... จากที่ได้นำข้อมูลของนักวิทยาศาสตร์ ฟิสิกส์ และการแพทย์ มาให้ทราบ....ก็ด้วยจุดประสงค์แสดงให้เห็นว่า พุทธศาสนานั้น ก้าวหน้ากว่าวิทยาศาสตร์ปัจจุบันมากมายหลายล้านเท่า ...พระพุทธองค์ไม่เพียงแต่ตรัสรู้ที่ตั้งของ "สัญญา" ที่นักวิทยาศาสตร์หาไม่พบ (แต่ยอมรับว่ามี) เท่านั้น ...เหนือกว่านั้น พระพุทธองค์ยังทรงค้นพบวิธีเข้าถึงและสามารถนำมาใช้ได้อีกด้วย นั่นคือ วิถีปฏิบัติ "สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค" อันท่านทั้งหลายได้ศึกษาปฏิบัติกันอยู่นี้

จึงเป็นที่น่าภาคภูมิใจ ที่เราท่านทั้งหลายได้ศึกษาศาสตร์ อันก้าวหน้ากว่าวิทยาศาสตร์ทุกสาขาในปัจจุบัน ถ้าจะกล่าวโดยไม่เกรงใจ.....ก็จะกล่าวได้ว่า ท่านมีสมองที่เหนือกว่านักวิทยาศาสตร์ ที่หลงติดอยู่ในตัวอักษรและตำรา หาหนทางไปไหนไม่ถูกเหมือนหนูทดลองที่อยู่ในกรงไร้หนทางออก สมดั่งพุทธพจน์ที่ว่า "ศาสนา(พุทธ) ของ

ตถาคต มิใช่ศาสนาของคนโง่ "....แต่..เอ..นักวิทยาศาสตร์เค้าก็ว่าเค้าฉลาดนะ.. รึไง ?

สำหรับเรื่องการอธิษฐาน และการเชื่อมต่อบุญในอดีตชาติ ที่สามารถพิสูจน์โดยหลักทางวิทยาศาสตร์ ก็ต้องขอเอาไว้ขยายความกันในครั้งต่อไป

ด้วยอำนาจแห่งพุทธานุภาพ จงสถิตย์อยู่กับท่านทั้งหลาย ปรารถนาสิ่งใดอันเป็นกุศล ขอจงสัมฤทธิผลโดยพลัน ทุกท่านเทอญ เจริญพร

สาธุชนทุกท่าน ล้วนได้สดับคำแนะนำในการปฏิบัติสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรคอย่างต่อเนื่องมาโดยตลอด นับตั้งแต่เดือนมีนาคมจนถึงปัจจุบัน สิงหาคม รวมแล้วก็ ๕ เดือนเต็ม ๆ ซึ่งหลายท่านคงได้นำข้อมูลที่ได้รับนี้ ไปพูดคุย-ปรึกษา กับผู้รู้ทางศาสนาทั้งหลายกันมาบ้างแล้ว ซึ่งบางท่านก็อาจจะได้รับคำแนะนำผิด ๆ เพราะผู้แนะนำนั้นยังมีข้อมูลที่ยังไม่ครบรอบด้าน และไม่อาจเข้าใจในความลึกซึ้งถึงพุทธพจน์ ที่พระพุทธองค์ทรงสั่งสอน ถ่ายทอดการปฏิบัติให้แก่พุทธบริษัท อันมีเป้าหมายสูงสุดแห่งพุทธศาสนา คือ "พระนิพพาน" อันที่เราท่านทั้งหลายได้เรียนรู้ปฏิบัติ กันอยู่ในขณะนี้

จริงอยู่เวลา อาจเป็นตัวกำหนดว่า วิชาที่ผ่านมาเกือบ ๓,๐๐๐ ปี ย่อมมีการล้าหลังและต้องมีการพัฒนา... คำพูดคำนี้ถูกต้องสำหรับวิชาอื่นๆ อันมิใช่พระพุทธศาสนา ซึ่งอยู่เหนือจากศาสตร์ทั้งปวงอันมีอยู่ในมนุษย์ เป็นศาสตร์เดียวที่ก้าวหน้าล้ำยุค เป็นอมตะชั่วนิรันกาล ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานสักเท่าใด ก็ทรงความทันสมัย ปฏิบัติ พิสูจน์ผลได้เสมอ ไม่ต้องปรับปรุงแก้ไข สมดั่งพุทธพจน์ที่ว่า "**ธรรมและวินัย อันตถาคตตรัสไว้**

ดีแล้ว” แค่เพียงแต่เขียน แค่เพียงพูด ไม่มีอะไรพิสูจน์ ย่อมไม่ใช่พุทธบริษัท

ดังนั้น จึงจะขอนำเอาข้อมูลชิ้นหนึ่ง ถึงจะเป็นข้อมูลเล็ก ๆ เหมือนน้ำหยดน้อย แต่ก็คงจะช่วยเสริมให้ท่านที่มีใจกุศลศรัทธาในพระพุทธศาสนา ไม่ต้องเกิดวิฉิกิจฉา (ความลังเลสงสัย)ในความเก่าแก่โบราณกาลของพระพุทธศาสนา ว่าจะก้าวหน้าทันสมัยทันยุควิทยาศาสตร์ปัจจุบันหรือไม่....

ในปลายปี พ.ศ. ๒๕๓๖ (1993) รายงานความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์อเมริกัน (American Science Innovations) มีรายงานสำคัญของโลกเรื่องหนึ่ง คือ การค้นพบกำเนิดจักรวาล โดย ชาร์ลส์ อาร์ สตอรี่ (Charles R. Storey) ได้นำเสนอผลงานการค้น-คว้าทางฟิสิกส์-ดาราศาสตร์ ที่เคมบริดจ์ และ คอร์เนล อันมีเนื้อหาโดยสรุปว่า

..... การกำเนิดจักรวาลที่เราเห็นว่าเป็นจริงนั้น ในทางคณิตศาสตร์จักรวาลวิทยาเป็นเรื่องของการรับรู้ของมนุษย์เราเองเท่านั้น (เกิดจากอารมณ์-ความรู้สึกEmosion-Perception) ด้วยอารมณ์และความรู้สึกนั้น ทำให้มนุษย์คิดเอาว่า จักรวาลเพิ่งเกิดมาเมื่อ ๑๕ พันล้านปีมานั้น เวลา (Time-กาล) ที่เราเอามานับคำนวณนั้น เป็นเรื่องของความรู้สึกของมนุษย์เราเอง เช่นเดียวกับการรับรู้ขอบเขต ที่ตั้งของจักรวาล (Space-ภูมิ-เทศะ)ของจักรวาลที่ประมาณกันว่า เท่ากับ ๒๐ ล้านปีแสง โดยวัดจากโลกไปโดยรอบ ทั้งหมดนั้นเกิดจากความรู้สึกว่าถูกต้องของมนุษย์เราเอง ซึ่งก็คือเป็นส่วนหนึ่งของจักรวาล และอยู่ภายในขอบเขตของจักรวาล ที่กำลังขยายตัวด้วยความเร็วของแสง อันเป็นตัวกำหนดการรับรู้ ก่อให้เกิดอารมณ์-ความรู้สึกของมนุษย์เช่นนั้นขึ้น โดยสมการแห่งสัมพันธภาพพิเศษของไอส์ไตน์ ระบุไว้ว่า ไม่ว่าเราจะยืนอยู่ ณ จุดใดจุดหนึ่งของจักรวาล เราก็จะต้องรับรู้ว่า เราเองนั้นยืนอยู่ที่จุดศูนย์กลางของจักรวาล ที่ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนเคลื่อนที่ห่างจากเราเสมอไป (สิ่งที่เคลื่อนที่ห่างเราไป เรียกว่าอดีต)

ที่สำคัญก็คือว่า การรับรู้ถึงการเคลื่อนที่ ที่เราคิดว่ามันเคลื่อนที่ได้จจริงนั้น เป็นเรื่องของมวลและแรงโน้มถ่วง อันเป็นปฏิกิริยาของ "สนามพลังงานสี่มิติของสถานที่ (Space=ภูมิ-สถานที่) และเวลา (กาล) Four Dimensional Space-Time Power Field)"

เพราะสัมพันธภาพระหว่างกัน หรือสนามพลังที่กล่าวนั้นเอง ที่ทำให้เรารับรู้การเคลื่อนที่เช่นนั้น และทำให้เรารับรู้จักรวาล อย่างที่มันเป็นอยู่เดี๋ยวนี้ ทั้งหมดเป็นการรับรู้อย่างลอยๆ ของเรา (Apstract Concept) ไม่เป็นความจริง นั่นเพราะสิ่งที่เป็นจริง

คือ ทั้งหมดที่เรารับรู้ว่าเคลื่อนที่ได้นั้น ล้วนเป็นเรื่องของการขยายตัว หรือ การเปลี่ยนแปลงของ "สนามพลังงานสี่มิติของสถานที่ (Space = ภูมิ – สถานที่ - เทศะ) และเวลา (Time-กาล) Four Dimensional space-time power field)" เท่านั้น หรือ อีกนัยหนึ่ง จักรวาล และสรรพสิ่งทั้งปวงรวมทั้งตัวเราด้วยนั้น ล้วนเป็นผลของการขยายตัวของสนามพลังงานสี่มิติ ของ Space - Time ที่มีขอบเขตขยายตัวโดยรอบ โดยมีรัศมีของขอบเขตปริมณฑลเท่ากันด้วย"ความเร็วแสง" ที่เพิ่มขึ้นทุกวินาที (S= 4 R)

การขยายตัวของพลังงานสี่มิติ ของ Space – Time และการเคลื่อนที่ของ "มวล" ทั้งหมดที่เรารับรู้ว่าเป็นจริง เกิดขึ้นจากความแตกต่างอย่างมหาศาล ของแรงความกดดันที่จุดระเบิดเริ่มต้นบิ๊ก-แบงค์ กับจักรวาลที่เป็นอยู่ในเวลานี้ ดังนั้น ในความเป็นจริง (Reality) จึงไม่มีทั้งสถานที่ (Space – ภูมิ – เทศะ) และเวลา (Time-กาล) หรือ แรงโน้มถ่วง (Momentum) มีแต่การเปลี่ยนแปลงขยายตัว ของพลังงานสี่มิติของ Space - Time ซึ่งก็คือพื้นฐานของจักรวาล ในยุคแรก เรียกว่า Luminiferous Ether ซึ่งก็คือ Light Carrying Medium อันเป็นความหมายรวมทั้งหมดสัมพันธ์ และเป็นส่วนที่เกิดขึ้นจากสิ่งว่างเปล่าอันมิอาจรู้และเข้าถึงความจริงได้ คล้ายกับสีดำสนิทที่ยิ่งใหญ่ (Great Empty Black Void) อันเป็นความว่างเปล่านอกขอบเขต ของพลังงานสี่มิติ ของ Space -Time เป็นความว่างเปล่า ที่เป็นความจริงแท้พื้นฐาน (Basic Reality) ที่นั่นจึงไม่มีขอบเขต ไม่มีเวลา ไม่มีการเกิด ไม่มีการเปลี่ยนแปลง ไม่มีการดับสูญใด ๆ ทั้งสิ้น มีความเป็นนิรันดร เป็นความสงบที่ลึกล้ำ เป็นอมตะ ซึ่งแยกต่างหาก ไปจากจักรวาลที่ไม่หยุดนิ่งที่เราเห็นและเป็นอยู่นี้.....

ผลงานของชาร์ล ได้สร้างความแตกตื่น และ ก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงขึ้นในวงการวิทยาศาสตร์ - ฟิสิกส์ - ดาราศาสตร์ของโลก รวมทั้งก่อให้เกิดแรงบันดาลใจ ให้นักวิทยาศาสตร์นานาชาติ ได้ร่วมมือกันทำงานค้นคว้าวิจัย เพื่อเข้าถึงตำแหน่งความเป็นอมตะ (Basic Reality) จึงเป็นที่มาของ โครงการ CERN ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกวิทยาศาสตร์ปัจจุบัน

พุทธศาสนิกชนทุกท่าน ที่ได้อ่านมาถึงบรรทัดนี้ คงจะมีความรู้สึกตะหงิด ๆ อยู่ในใจ คลับคล้ายคลับคราว่า เรื่องที่ ชาร์ล อาร์ สตอรี่ ได้ใช้สมการสัมพันธภาพคำนวณและนำเสนอนั้น ก็คือการรองรับทางคณิตดาราศาสตร์ - ฟิสิกส์ ว่า "นิพพาน ที่ปรากฏ

เฉพาะในคำสอนของพระพุทธศาสนา คือ Basic Reality อันพ้นจากสังสารวัฏ " นั้น มีอยู่จริงสามารถพิสูจน์ได้อย่างเป็นวิทยาศาสตร์

ข้อความที่ปรากฏในรายงานของชาร์ลส์ ซึ่งเขียนขึ้นเป็นเพียงยืนยันความมีอยู่แห่งสภาวะของ "นิพพาน" ทางวิทยาศาสตร์จักรวาลวิทยา เท่านั้น แต่ยังค้นไม่พบ (หลังพุทธศาสนา ๒,๕๓๖ ปี) ซึ่งก็เป็นภายหลังที่ พระพุทธองค์ทรงไม่เพียงค้นพบนิพพานว่า ไม่มีทั้งเวลา (Time) และสถานที่ (Space) อันเป็นอมตะเท่านั้น ทั้งสั่งสอนถ่ายทอดวิธีปฏิบัติเพื่อไปยัง "นิพพาน" แก่พุทธบริษัทอีกด้วย

ในขณะที่วิทยาศาสตร์ยุคปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๕๖) ที่ตั้งโครงการ CERN ขึ้นมา ยังเข้าไม่ถึงต้นมวล และยังไม่รู้วิธีเริ่มต้นการเดินทางให้เร็วกว่าแสง ในขณะที่เราท่านทั้งหลายได้เรียนรู้วิธี การรวมรูปกาย (Mass กายนอก) เข้ากับกายในกาย (Plasma) แล้วแปรสภาพ (Tranformation) ให้เป็น Energy มีมวล = 0 ทำให้สภาพแรง G = 0 = Anti-Masster (กายลหุตา) ทำให้สามารถเร็วกว่าแสง ทั้งควบคุมตำแหน่ง (Space) และเวลา (Time) ได้อีกด้วย

การปฏิบัติเพื่อให้ถึงเป้าหมายสูงสุดคือ "พระนิพพาน" นั้น ปรากฏอยู่ในสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค พระพุทธองค์ทรงถ่ายทอด วิธีการปฏิบัติ อันล้ำยุคกว่าวิทยาการปัจจุบันเป็นล้านล้านเท่า ทั้งทรงยืนยันชัดเจน ว่า "**นิพพานำ ปรมำ สุขำ แปลว่า นิพพานเป็นสุขอย่างยิ่ง**" ดังนั้น เส้นทางปฏิบัติสายนี้ คือเส้นทางแห่งความสุข จึงเริ่มต้นต้องเป็นสุข พบกับความสุขสมหวัง ด้วยเหตุนี้จึงมีเทพยดาคอยดูแล ให้เราปราศจากทุกข์ทั้งปวง ได้รับแต่ความเจริญ และสิ่งที่ปรารถนาอันเป็นกุศล นี่คือผลต้น ๆ ของการปฏิบัติ

และพระพุทธองค์ทรงยืนยันไว้ชัดเจนว่า เส้นทางแห่งสติปัฏฐาน - ปฏิสัมภิทามรรค เป็นเส้นทางเดียวเท่านั้นไม่มีทางอื่น โดยเฉพาะการควบคุมเวลา (Time – อดีต - อนาคต) สถานที่ (Space – ตำแหน่ง - เป้าหมาย) ต้องควบคุมที่อารมณ์ (Emotion) และความรู้สึก (Preception) นั่นคือ สติปัฏฐานเพื่อใช้ในการ "**อธิษฐาน**" สมจริง ดั่งเช่นราย งานทางวิทยาศาสตร์จักรวาลวิทยา ที่รับรองไว้ อันได้ยกขึ้นมาแสดงแต่เบื้องต้นนั้นทุกประการ

ขอความผาสุขสวัสดี เจริญก้าวหน้าในชีวิต ธุรกิจ การงาน ครอบครัว และฐานะ

ปรารถนาสิ่งใดอันเป็นกุศล จงสัมฤทธิผลดั่งอธิษฐาน ทุกประการ ทุกท่านเทอญ

เจริญพร

วันนี้จะได้กล่าวถึง วิธีการปฏิบัติเชิงลึก เพื่อให้ท่านทั้งหลายได้ตรวจสอบความก้าวหน้าของการปฏิบัติ รวมทั้งได้รู้ความหมาย ความสำคัญ และศัพท์ทางพุทธศาสนาพร้อมกันไปด้วย

ในการปฏิบัติสติปัฏฐาน ก็คือ กำหนดหมายเอา "อารมณ์" โดยมี "นิมิต" ซึ่งแปลว่า "เครื่องหมายให้จดจำ เพื่อประกอบอารมณ์ ณ ขณะเวลานั้น" เพราะคำว่า “**สติ**” หมายถึง ธรรมชาติระลึกรู้อารมณ์ ที่เกิดขึ้นกับเราขณะที่ปฏิบัติ เช่นการทิ้งขนนก หรือการดูแผ่น นะ...โม... ก็เพื่อให้จดจำตัวอักขระ (ตัวอักขระนี้แหละคือเครื่องหมาย) และความรู้สึก เช่น เสียงที่เราเปล่งออกมาจากปาก (วจีสังขาร) กับใจ (มโนสังขาร) ณ ขณะเวลานั้น ๆ อารมณ์เป็นอย่างไร เสียงพร้อมกันหรือไม่ ลักษณะอย่างนี้ เรียกว่า "ระลึกรู้อารมณ์พร้อมนิมิต”

เมื่อนำนิมิต (คืออักขระ) นี้ จากภายนอกเข้าไปสู่ภายใน ให้ใจรับรู้ความรู้สึกจนเข้าไปสุดลม (ใหม่ๆ อาจจะไม่ถึงฐานปถวีธาตุดิน ก็ไม่เป็นไร) ให้รู้ว่าลมหาใจหยุดนิ่งสนิทตรงสุดลมนั้น อาการ (พฤติ) อย่างนี้ เรียกว่า "**อภิวาท**” คือ การนำจากภายนอกเข้าสู่ภายใน เป็นขั้นอนุโลมนัย ในทางสมาธิ เรียกว่า "อุปจารสมาธิ" คือ สมาธิยังไม่นิ่งเพราะใจว่อกแว่ก คิดโน่นคิดนี่ บางทีก็ใจยังไปห่วงเรื่องระยะขนนกกับเสียงว่าเท่ากันหรือเปล่า ทั้งๆ ที่หายใจเข้าไปแล้ว แต่ก็จัดว่าเป็นสมาธิ จึงเรียกว่า "สมาธิเฉียดๆ เพราะ

ทำด้วยกายนอก หรือปัญจทวารวิถี" เวลาอธิษฐานจะไม่ค่อยได้ ส่วนใหญ่ที่ได้นั้น เป็นเพราะอำนาจแห่งอักขระรหัสนามเทพยดา ที่เรากล่าวนั้นได้รับรู้ และช่วยเหลือสิ่งที่เราต้องการยิ่งยวดนั้น

คำว่า "**อภิวาท**" ส่วนใหญ่ทั่วๆ ไป จะเข้าใจว่าเป็นการ "กราบ" (อย่างที่เห็นกล่าวนำกันตามวัดว่า อัญชลี วันทา อภิวาท...คนกล่าวนำ ยังไม่รู้เลยว่าหมายถึงอะไร) อภิวาทจริงแล้วไม่ใช่การพนมมือกราบไหว้ตามปกติ **เป็นการทำสมาธิอย่างหนึ่ง** มีคำขยายความและที่มาดังนี้ **“อภิ”** แปลว่า **พิเศษ** “**วาท**” มาจากคำว่า “วาทิยะ” แปลว่า **เคารพ** รวมความแปลว่า **การแสดงความเคารพแบบพิเศษ** นั่นหมายถึงไม่ใช่ไหว้กราบธรรมดา **การ "อภิวาท" ต้องนำเอานิมิตเข้ามา พร้อมวาจา และใจ ในการถวายชีวิตเป็นพุทธบูชา** เบื้องแรกนั้น ก็เป็นอภิวาทิยะเป็นฐานแห่ง "**โอปกันนศรัทธา ในพระสัมมาสัมพุทธเจ้า**" ที่แน่วแน่ไม่ลังเลสงสัยในพลานุภาพแห่งพุทธคุณ และผลการอภิวาทนั้น ผู้กระทำจะได้ผล ๓ ประการ คือ

๑. สัมมาสติ

๒. สัมมาสมาธิ

๓. สัมมาวาจา

นี้แหละคือการอภิวาทิยะ หรืออภิวาทที่ถูกต้อง ได้รับอานิสงค์ คือ การอุปถัมภ์จากปวงเทพเทวดาผู้ดูแลปกปักรักษาพระพุทธศาสนาและผู้ปฏิบัติชอบ อันส่งผลให้ผู้ปฏิบัติอย่างถูกต้องนั้น ชีวิตจะไม่พบกับความตกต่ำ ลำบากยากจนค่นแค้น หรือมืดมนหมดหนทาง สิ่งอันเป็นอุปสรรคในความเจริญก้าวหน้าของชีวิต ปวงเทพยดาที่มาอนุ-โมทนาบุญ จากการที่เราอภิวาทิยะ ย่อมช่วยเหลือเกื้อหนุนเราทุกประการ

เพราะสิ่งที่ท่านได้ถึงองค์ ๓ แห่งมรรคสัจจะ หมายถึงว่า ท่านได้ยืนบนบันไดก้าวแรกของพระอริยบุคคล คือ ถึงพร้อมด้วยกาย วาจา และ ใจ ในพุทธานุภาพ และนับแต่นั้น ไม่ว่าท่านจะเจ็บป่วยด้วยโรคร้ายประการใด ๆ (อันมิใช่สาธารณะกรรมคือโรคระบาด) รับรองได้ว่าท่านจะหายขาดจากโรคร้ายนั้น ๆ เนื่องเพราะโรคร้ายจะเป็นอุป-สรรคในการปฏิบัติสติปัฏฐานของท่าน ซึ่งปวงเทพยดาต่างรอคอยอนุโมทนาบุญ ด้วยเหตุดั่งนี้ ท่านสามารถที่จะนำเอาพุทธคุณ มารักษาโรคร้ายทั้งหลายในตัวของท่านได้อย่างไม่จำกัด และหายเด็ดขาดชั่วชีวิต

เมื่อผ่านขั้นทิ้งขนนกแล้ว ก็เข้าสู่มนสิการ ซึ่งขั้นตอนทั้ง ๘ ได้อธิบายไปแล้ว ในที่นี้ จะกล่าวเฉพาะความหมาย และลักษณะของมนสิการเท่านั้น....มนสิการ คือ การนำนิมิต (ภาพ...ใหม่ๆ ก็ใช้นะโม..เก่งแล้วก็ใช้ภาพสิ่งที่เราต้องการ) ให้ปรากฏชัด ดังปรากฏ เป็นพุทธดำรัสว่า "**มนสิกาโร เฉทนลกฺขณา** ความว่า **มนสิการ** คือ**การจับยึดอารมณ์อันมีนิมิตเป็นลักษณะ**"

เมื่อสามารถกำหนดภาพให้ชัด พร้อมเคลื่อนตามลมหาใจเข้า เอามาตั้งไว้ที่นิยะมะปฐวีธาตุดินได้แล้ว ต้องคอยประคองอารมณ์ไม่ให้ภาพนั้นหายไป (ผู้ที่ฝึกจากอักขระนะ..โม..ก่อน จะทำได้ง่าย) และเมื่อประคองอารมณ์ได้แล้ว ต้องการให้เป็นอะไร แบบไหน ก็เลื่อนภาพนั้นไปยังนิยะมะ(ฐาน)อื่น พร้อมลมหาใจออก ที่สำคัญ คือ ตอนลมหาใจจะสุดนั้น ต้องเห็นภาพนั้นสำเร็จ ๑๐๐ % ง่าย ๆ ถ้าเป็นภาพเงิน ก็ให้เห็นว่าเงินเข้าไปในสมุดฝากเรียบร้อย เรารับสมุดพร้อมลมหาใจออกสุด ตรงนี้แหละที่พลาดกัน คือนึกแต่ได้เงิน ก็ได้จริง แต่ไม่ได้ใช้

เมื่อสามารถกำหนด "นิมิต=ภาพ+อารมณ์" และอธิษฐานได้อย่างชำนาญ คำว่า "**ชำนาญ**" ในที่นี้หมายถึง "**อธิษฐานแล้วเป็นจริงตามนั้น**" ใหม่ ๆ ก็ไม่ต้องเรื่องใหญ่นักเอาเพียงพอประมาณเรื่องเล็ก ๆ และ**กำหนดวันเวลาไว้ด้วยว่าจะให้เกิดผลเมื่อใด** ...ในการกำหนดเวลานี้ ให้ฝึกจากการกำหนดหลับตื่นของเรา ดังได้กล่าวไปก่อนหน้านั้นแล้ว และความชำนาญในการอธิษฐานที่เกิดขึ้นชนิด "ไม่พลาด" นี้ในทางปฏิบัติเรียกว่า "**วสี**" โดยเฉพาะ**การปรับเปลี่ยนฐานในการตั้งลมอธิษฐาน** นั้นเรียกว่า "**ธาตุกุศลตาบุคคล**" คือ **ผู้สำเร็จในการควบคุมธาตุให้อยู่ในอำนาจ**

และเมื่อผ่านการทดสอบตัวเอง ดังที่กล่าวข้างต้นนั้นแล้ว จึงเริ่มเข้าสู่การฝึก "กสิณ" ซึ่งเป็นขั้นตอนของการที่ต้องใช้ "นิมิต" ล้วน ๆ ไม่มีอื่น ..... ในเรื่องกสิณนี้ มีบางคนมาเรียนปถวีกสิณไปแล้ว ...แต่พอเอาเข้าจริงไปฝึกแบบโยคะ คือ จ้องมองดวงตะวันตอนเช้า...เรื่องนี้เราไม่เคยสอน พุทธองค์ก็ไม่ทรงสอนไม่มีในพระไตรปิฎกที่ให้ภิกษุตื่นแต่เช้าไปนั่งเฝ้าดูดวงตะวัน หากพบเจอใครพูดเรื่องนี้ให้รู้เถอะว่า "ศิษย์นอกครูไม่ใช่ศิษย์พระตถาคต" การฝึกดังกล่าวเป็นอันตรายด้านจิตใจ คือ จะกลายเป็นคนใจร้อน (อาทิตย์เป็นเตโชธาตุ)

ดังนั้นชีวิตก็จะมีแต่เรื่องร้อนใจ กลุ้มใจ อิจฉาริษยา อยู่ไม่สุข กระวนกระวายใคร ดีกว่าไม่ได้ เพราะไปฝึกเรื่องร้อน พระพุทธองค์ทรงให้ฝึกความมั่นคง เพื่อให้สมาธิมั่น เรียกว่า "อัปปนาสมาธิ แปลว่า สมาธิมั่นคง แนบแน่น" ซึ่งจะเกิดจากการปฏิบัติด้วยกาย ในกาย (มโนสังขาร) ซึ่งจะได้นำมาขยายความกันต่อไป

ขอปวงสรรพภัย สิ่งชั่วร้าย และอุปสรรคศัตรู หมู่มารจงพินาศด้วยพลานุภาพแห่ง พุทธคุณ ความเจริญสมหวัง ก้าวหน้าในทุกสรรพสิ่งอันเป็นกุศล จงปรากฏแก่ทุกท่าน ดั่งใจอธิษฐาน ทุกท่านเทอญ เจริญพร

ในวันนี้ จะได้กล่าวถึงเรื่องการปฏิบัติ "**กสิณ**" ซึ่งเป็นการปฏิบัติแบบ "**ปฏิโลมนัย**" คือ **การปฏิบัติด้วยกายในกาย** (มโนสังขาร)

ในที่นี้คือ การนำภาพจากภายใน (ภาพที่เราอธิษฐาน – สถานที่ - เวลาที่ต้องการ) ออกมาภายนอก เรียกว่าเป็น "**มนสิการ**" คือ **จากใจออกสู่ภายนอก** ตรงข้ามกับ "อภิวาทิยะ - อภิวาท"นั่นเป็นการนำภาพจากภายนอกเข้าไปตั้งไว้ที่ฐานใจ หรือ เข้าสู่ภายในที่กล่าวไปแล้วนั้น

"กสิณ" มีความสำคัญอย่างยิ่ง ถือว่าเป็นช่องทางเริ่มต้นที่ผู้ปฏิบัติ หรือตามพระไตรปิฎก เรียกว่า "โยคาวจร" จะต้องปฏิบัติโดยมิอาจใช้ช่องทางอื่นในการเดินทางไปสู่ "**พระนิพพาน**" เนื่องจาก **ต้องใช้อารมณ์กสิณ** ในส่วนของ "วิวัฏนา (ซึ่งเราได้ใช้ในการเดินปะคำอธิษฐาน - เปลี่ยนภาพให้เป็นจริง)" มาใช้ในทางกสิณ ซึ่งมีชื่อเรียกเฉพาะว่า "**เพิก**"

อารมณ์นี้จะต้องใช้ในการเข้าสู่ "**อากาสานัญจายตนญาณ**" เป็นส่วนของการ **ตัด** "**นาม**" ...ในการทิ้งขนนก เดินปะคำ เป็นส่วนของการ "**ตัดรูป**" หรือ การตัดภพภูมิแห่งรูปาวจร ขึ้นสู่ อรูปาวจร และใช้ในการตัด - ดับ สัญญา - เวทนา เรียกว่า " **สัญญาเวทนานิโรธ**"

ซึ่งถ้าหากโยคาวจร มิได้ปฏิบัติกสิณ จะมิอาจตัดเสียซึ่งสัญญา - เวทนาทั้งปวง ซึ่งหมายถึงไม่มีวันจะถึง "พระนิพพาน" ได้ ไม่ว่าจะใช้วิธีอื่นใดก็ตาม ดังนั้น จะเห็นได้ว่าในการปฏิบัติสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค จึงมีขั้นตอนดังนี้ ๑ สติปัฏฐาน ๒ อาปานสติ ๓ กสิณ ทั้ง ๓ นี้จะขาดอย่างหนึ่งอย่างใดเป็นอันมิได้โดยเด็ดขาด เหมือนชีวิต ลมหายใจ และการเคลื่อนไหว - พฤติกรรม ดังนี้

ในการปฏิบัติกสิณนั้น เป็นส่วนหนึ่งที่ภิกษุในสมัยพุทธกาลต้องใช้ปฏิบัติ โดยเริ่มตั้งแต่ การทรงฌาน (ตั้งลม) เลื่อนฌาน (เลื่อนฐานธาตุทั้ง๔) และไปเสวนาธรรมกับปวงเทพยดา ดังปรากฏในพระไตรปิฎก ว่าภิกษุธรรมดาหลายพันรูป ไปเที่ยวถึงพรหมโลก ซึ่งพุทธองค์ก็ทรงยืนยัน พร้อมทั้งทรงให้ประพฤติ และอนุญาตให้ภิกษุฝึกฝนให้ชำนาญ เรียกว่า "**ฌานกรีฑา**" .....แต่ผู้ตั้งตนเป็นอาจารย์ยุคปัจจุบันทำไม่ได้ ก็เลย..... บิดเบือนพุทธพจน์ว่า อย่าปฏิบัติเรื่องฤทธิ์ เพราะพระพุทธเจ้าห้าม ...เออ ! กรรมแท้ ๆ เลยไม่มีใครปฏิบัติได้ เพราะเชื่อเดียรถีย์

อานิสงค์ของ "กสิณ" สามารถใช้ในการหยุด หรือ กำหนดเวลา - ยุค สถานที่ ๆ ปรารถนาจะไป หากจะเปรียบกับฟิสิกส์ ก็เหมือนกับวอร์มโฮล์ (Wormhole) คือ จุดเชื่อม หรือ ประตูระหว่างมิติเวลา คือ ปัจจุบันเราอยู่ในมิติเวลาหนึ่ง แต่เวลานั้นเป็นสมมุติ ด้วยเหตุนี้ผู้ปฏิบัติจึงสามารถสมมุติเวลาได้ตามประสงค์ เรียกว่า **อกาลิโก** คือ ผู้ไม่อยู่ภายใต้กฎเกณฑ์แห่งเวลา

แต่สิ่งที่ต้องระวังสำหรับนักปฏิบัติเมื่อเริ่มแรก จะเรียกว่า เป็นอันตรายอย่างยิ่ง ก็คือ การกำหนดยุค หรือ เวลาที่จะไป แต่ไม่ได้กำหนดตำแหน่งของเวลาที่จะกลับ ตรงนี้แหละ เรียกว่าอันตราย เพราะจะเกิดการหลงยุค หรือ หลงเวลา คือ ไปติดอยู่ในมิติอื่น หรือ โลกในยุคนั้น ๆ และอาจจะไม่ได้กลับมายังจุดเริ่มต้น หรือสถานที่ ๆ ตัวเองปฏิบัติก่อนที่จะทะลุมิติเวลาไป นั่นคือ "ไม่อาจระลึกอารมณ์ที่อธิษฐานแรกเริ่ม" นั้นได้ นี่คือสิ่งที่พึงสังวร....

เมื่อกล่าวมาถึง "การหลงยุค" ก็มีตัวอย่างที่จะเล่าสู่กันฟังเป็นอุทาหรณ์ เตือนไว้ก่อนสำหรับผู้ที่จะปฏิบัติ "กสิณ" .....

... ณ วันที่ 17 Jan 1994 เวลา 04:25 am บุคคลผู้หนึ่งซึ่งมีเคหสถานอยู่ที่ Van Nuys, Los Angeles, CA., USA ซึ่งอยู่ห่างจาก San Fernando Vellay ประมาณ 5 ไมล์ .. เขาได้เตรียมกระเป๋าที่จะเดินทางไปยังประเทศไทย ด้วยเที่ยวบิน Korea Airline เขาขับรถขึ้นฟรีเวย์สาย 5 มุ่งหน้าสู่ LA Airport และ เครื่องออกจากสนามบินเมื่อเวลา 05:25 am

พอขึ้นเครื่อง..ก็หลับ..สดุ้งตื่นขึ้นเพราะเครื่องหล่นวูบประมาณ ๑ นาที ก็นานพอดู...เฮ้อ..สงสัยเครื่องตกหลุมอากาศ ...ก็นอนต่อไป ..ตื่นอีกทีเครื่องจอดแล้ว ..ในเครื่องไม่มีใครเหลือแม้แต่คนเดียว..อ้อ..พวกผู้โดยสารเค้าคงลงไปหมดแล้ว ...เพราะเครื่องไปทรานซิสที่กรุงโซล ประเทศเกาหลี... รถสำหรับรับผู้โดยสารไปส่งยังที่พักรอต่อก็ไม่มี... เขาต้องเดินลากกระเป๋า ฝ่าหิมะที่หนาวเย็นเกือบครึ่งไมล์ เพื่อไปรอต่อเครื่อง บินไปยังประเทศไทย...ทั้งสนามบินไม่มีรถวิ่ง ไม่มีเจ้าหน้าที่...เงียบไปหมด...เขาเดินเข้าไปยังที่นั่งรอ

ทั้งห้องผู้โดยสารที่สนามบินที่แสนกว้างใหญ่....แต่ปรากฏว่ามีเพียงผู้หญิงคนเดียวเท่านั้นที่นั่งอยู่ ได้เดินมาถามเขาว่า... ไปเมืองไทยเหมือนกันหรือคะ..เขาตอบไปว่า "ครับ" คำเดียวแท้ ๆ ยังไม่ทันพูดอะไร ก็มีเสียงประกาศให้ขึ้นเครื่องเพื่อต่อไปยังประเทศไทย

...ก็เหมือนเดิมอีกน่ะแหละ...เมื่อเขาขึ้นเครื่องได้...ก็หลับ...หลับเป็นอาชีพ...และแล้วก็เหมือนหนังฉายซ้ำ...เขาตื่นขึ้นมาอีกครั้ง...ก็พบว่าทั้งเครื่องไม่มีผู้โดยสาร...เออ...เอาอีกละ...สงสัยคนอื่นเค้าคงลงเครื่องไปหมดแล้ว...นี่คงจะถึงเมืองไทยแล้วซินะ..เขาลากกระเป๋าออกจากชั้นวางของด้านบน...เดินออกประตูเครื่องที่เชื่อมติดกับงวงทางเดินดอนเมืองAirport ซึ่งปิดไฟ มืด ทางเดินก็มืด มีแสงไฟจากป้ายโฆษณาเท่านั้นที่ส่องทาง ...โอ้โฮ ...เมืองไทย ทำไมประหยัดไฟกันจัง นี่มันกี่โมงแล้วเนี่ย...เขาพลิกนาฬิกาข้อมือดู 01:30 am

เขาเดินมาตามทางเดิน ซึ่งตอนนี้สายพาน (ทางเดินเลื่อน) ก็ปิด ไม่ให้อาศัยแก้เมื่อยเลย ...ตลอดเส้นทางไม่มีผู้คนให้เห็นเลยแม้แต่คนเดียว...เขามองเห็นไฟดวงเล็ก ๆ

สว่างอยู่ดวงหนึ่ง ..จึงเดินเข้าไป..ปรากฏว่าเป็นป้อมเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมือง ซึ่งเหลืออยู่คนเดียว เขาก็เอาพาสปอร์ตยื่นให้ เจ้าหน้าที่รับไปโดยไม่เงยมองหน้า ประทับตราเข้าเมืองให้ ... 17 Jan 1994 01:30 am Bangkok, Thailand...

เมื่อเจ้าหน้าที่ประทับตราพาสปอร์ตเสร็จ ปิดไฟฟ้าทันที...ทุกอย่างมืดหมด...เขาเดินออกไปทางด้านข้าง และเดินลงบันได ด้านล่างเป็นสายพานที่ลำเลียงกระเป๋า ... ปรากฏว่าไม่มีผู้คนอยู่เลย ...ไม่มีการเปิดจอทีวีเที่ยวบินต่าง ๆ ...ทั้งสนามบินมืดหมด ... เขาเดินลงมารอกระเป๋าที่สายพานซึ่งหมุนไปมา...ตุ้ม..แคล๊ก ๆ ...เสียงสายพานที่หมุนดังฝ่าความเงียบ ...ไม่มีเสียงคน ไม่มีเสียงอื่น... ไม่มีกระเป๋าใครอีกเลย...นอกจากกระเป๋าของเขาเท่านั้นที่วางอยู่บนสายพาน....เขาหยิบกระเป๋า...แล้วเดินผ่านตรงที่ ๆ เคยมีเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมือง (เส้นสีแดง-เขียว)

ตรงนั้นก็ไม่มีเจ้าหน้าที่...เออ..คงดึกแล้ว เค้าคงจะพักมั๊ง..เขาคิด..ลากกระเป๋าสัมภาระมายืนก็ไม่เห็นรถสักคัน จะเรียกแท็กซี่ซึ่งเคยมี ก็ไม่มี...สงสัยไฟฟ้าดับ...รอประมาณ 1 ชั่วโมง ...เขาทนไม่ได้... จึงเดินไปที่โทรศัพท์สาธารณะ และโทรไปตามเพื่อนที่นัดกันไว้ให้มารับ...เฮ้ย...นี่มารอเป็นชั่วโมงแล้ว ทำไมเอ็งไม่มารับข้าวะ...

เขาพูด... "อ้าว..ก็มาพรุ่งนี้ไม่ใช่หรือ..? "เสียงเพื่อนจากอีกด้านหนึ่งของสายพูดกลับมา ..."วันนี้เพิ่งวันที่ 17 เอ็งโทรมาจากไหนวะ ...ออกจากอเมกา รียัง ชอบล้อเล่นอยู่เรื่อย" เพื่อนเขาย้ำ

คำเฉลย :: สำหรับเรื่องเล่านี้ คือ วันที่ 17 Jan 1994 เวลา 04:21 เกิดแผ่นดินไหวที่ LA, CA มีศูนย์กลางที่ San Fernando Vallay ทำให้ฟรีเวย์สาย 5 พังพินาศ เส้นทางไปสนามบินถูกตัดขาด สนามบิน LA Airport ถูกสั่งห้ามเครื่องบิน ขึ้น-ลง ตั้งแต่เวลา 05:00 am

ได้มีผู้นำหลักฐานการเกิดแผ่นดินไหวดังกล่าวขึ้น Post บน youtube เมื่อ 27 June 2011 ตาม http://youtube.com/watch?v=8xg_mhA4ffA และ อีกมากมาย.... คำถามที่เกิดขึ้นก็คือ ::: เขาคนนั้นเดินทางมาได้อย่างไร ? และเป็นไปได้อย่างไรที่เขามาถึงเมืองไทย ในเวลาก่อนที่เครื่องบินจะบินออกจากลอสแอนเจลิส ประเทศอเมริกา เขามาได้อย่างไร ? และสนามบินดอนเมืองไม่เคยปิดไฟ โดยเฉพาะไม่มีเที่ยวบินจากอเมริกาเข้าดอนเมืองในตอนตี ๑ ที่ยิ่งไปกว่านั้น ก็คือ ดวงตราประทับของเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้า-

เมือง ประเทศไทย ระบุวันเวลาชัดเจน

สิ่งที่นำมากล่าวเล่าสู่กันฟังเป็นอุทาหรณ์ ก็เพื่อให้ผู้จะปฏิบัติ "กสิณ" พึงสังวรณ์ให้มาก มิฉะนั้น คุณจะไม่มีโอกาสแม้เพียงคิด ที่จะกลับย้อนไปสู่มิติโลกเดิมของคุณได้ และไม่ว่าคุณจะชอบหรือไม่ คุณก็ต้องทน ทนอยู่กับโลกหรือมิติใหม่ ที่คุณไม่คุ้นเคย จนกว่าวันหนึ่งคุณจะ "ระลึกรู้อารมณ์(สติ) ที่คุณได้อธิษฐาน" ได้ นั่นแหละ จึงจะกลับไปยังมิติ หรือยุคที่คุณเริ่มต้น หรือจากมานั้นได้ ...ด้วยเหตุดังนี้พระพุทธองค์จึงทรงตรัสว่า " **สติคือธรรมอันมีอุปการะยิ่ง** " ดังนี้แล ฯ

ขอความสุขสวัสดี มีโชคชัย สิ่งใดอันเป็นกุศล จงบังเกิดผลแก่ทุกท่านสมดังอธิษฐานจงทุกประการ ทุกท่านเทอญ เจริญพร

ก่อนที่จะกล่าวเข้าไปในเชิงลึกของ "กสิณ" ซึ่งหลาย ๆ ท่านใฝ่ฝันที่จะได้ปฏิบัติ (ทั้งๆที่ยังไม่ผ่านขั้นตอนของมนสิการ) ก็จะเรื่องเบา ๆ อันเป็นความรู้พื้นฐานทางฟิสิกส์มาเปรียบเทียบกับ "กสิณ" เพื่อเป็นการเตรียมตัว รับสภาวะ สถานะ และอารมณ์ อันจะเกิดขึ้น ณ ขณะปฏิบัติ...

ลักษณะของ "ดวงกสิณ" ความจริงคือ **ช่องว่าง ที่หยุดเวลา ทั้งสองฝั่ง** คือ เวลาฝั่งผู้ปฏิบัติ และฝั่งที่ได้พินธุ หรือ ได้ตั้ง"ใจ" กำหนดเวลาของสถานที่เป้าหมาย ซึ่งอาจจะเป็นยุคไหน ๆ แล้วแต่กำหนด เนื่องจากเวลานั้นไม่มีอยู่จริง (Non Reality) เป็นเพียงปรากฏการณ์ของภาพ บนแถบอารมณ์ ซึ่งล้วนเป็นสมมุติ เป็นความมีในความว่างเปล่า หรือ **มีในไม่มี**

ในช่องทางนี้ผู้ปฏิบัติ "กสิณ" สามารถเดินทางผ่านมิติของเวลา ไปยังอีกฝั่งหนึ่งที่

ได้กำหนดสถานที่ไว้ซึ่ง เรียกว่า "อธิษฐาน" แม้สถานที่นั้น ๆ จะต่างจักรวาล ซึ่งเวลาแตกต่างกัน แต่ได้ถูกกำหนดด้วยอำนาจพลังอันยิ่งยวด เวลานั้นจึงหยุดนิ่งทั้งสองฟาก ทางพุทธศาสนาเรียกว่า "อกาลิโก คือ ไม่มีเวลา หรือ เวลาหยุดเคลื่อน" สภาวะนี้ผู้ปฏิบัติ "กสิณ" จะต้องรับรู้จนเคยชินว่า "อกาลิโก" มีสภาวะเช่นใด เพื่อใช้ในการเข้าสู่สภาวะ "อกาลิโก ที่ยิ่งยวดกว่านั้น คือพระนิพพาน" นั้นไม่เพียงเวลาหยุดนิ่ง แต่ ไม่มีคำว่าเวลา

หากจะนำสภาวะแห่ง "ดวงกสิณ" นี้มาเทียบกับทา ง Quantum Physic ก็จะเทียบได้กับ **Singularity** อันหมายถึง **สภาวะที่รวมเป็นหนึ่งเดียว ที่ยิ่งยวดที่สุด** ทำให้สนามเวลาเกิดบิดเบี้ยว โค้งงอ หากเทียบความเร็วนั้นไม่อาจคำนวณได้ว่า เร็วเหนือแสงกี่พันล้านเท่า และ ในกรณีเช่นนี้ อดีต ปัจจุบัน และอนาคต จึงแสดงผลได้ (ถูกกำหนดได้) หรือ ไม่มีก็ได้ การรับรู้จึงอยู่ในสภาพที่ไม่มีเวลาเหมือนโลกปัจจุบัน นี่เป็นคำจำกัดความทาง Quantum Physic

ในสภาพของ "ดวงกสิณ" เป็นจุดรวมแห่งอีเล็กตรอน อันมีตำแหน่ง และคุณ-สมบัติที่กำหนดไม่ได้ ซึ่งในสภาพปกติ "ดวงกสิณ"นี้ จะเกิดขึ้นกับผู้ปฏิบัติตลอดทุกอริยาบท เมื่อระลึกรู้อารมณ์ ปรารถนาเมื่อใดก็จะเกิดเมื่อนั้นอันเรียกว่า "วสี"(เชี่ยวชาญในการระลึก) เปรียบเทียบในทาง Quantum Physic และ การหาระยะทางในระดับของอะตอม และแรงโน้มถ่วงควันตัม รวมทั้งการคำนวณคุณสมบัติทางเรขาคณิตของที่ว่างเวลาที่แน่นอนจริง ๆ ก็ไม่อาจกระทำได้ แต่รู้ว่ามีอยู่ และ รับรองโดยทางวิชาการว่ามี แต่ไม่อาจทำให้ปรากฏการณ์แห่ง "ดวงกสิณ" เกิดขึ้นได้

ในการทดลองทางวิทยาศาสตร์สาขาใด ๆ แม้ขณะนี้ประเทศต่าง ๆ ได้ร่วมลงทุนในโครงการ CERN ได้ทุ่มงบประมาณค้นคว้าเรื่องดังกล่าวนี้เกินกว่าล้านล้านยูโร ก็ยังไปได้แค่การยิงประจุโฟตรอน ยังเข้าไม่ถึงต้นมวล นั่นหมายถึง ยังห่างไกลกับปรากฏ-การณ์ "**ดวงกสิณ**" ที่พระพุทธองค์ทรงสอนวิธีปฏิบัติให้พุทธบริษัท ใช้เดินทางข้ามมิติเวลา (Timetravel) มากว่า ๒,๕๐๐ ปีแล้ว ที่วิทยาศาสตร์ทุกสาขาไม่อาจทดสอบ ทดลองและค้นพบได้ในปัจจุบัน นั่นก็เพราะว่า "ดวงกสิน" เป็นปรากฏการที่เกิดขึ้นได้จริง แต่เป็นการเกิดขึ้นในระดับที่ละเอียดอ่อนที่สุด มันไม่มีเวลา แต่มีความเร็วอันไม่จำกัด ที่ไม่จำกัดก็เพราะไม่มีสิ่งใดที่สามารถจะวัดความเร็วนั้นได้ ไม่มีระยะทาง ไม่มีเวลาแน่นอน ด้วยเหตุดังกล่าวนี้ จึงสามารถเดินหน้า และย้อนหลังเหตุการณ์ได้ และนี่คือ คำจำกัด-

ความว่า "เวลาเป็นสมมุติ หรือ เวลาจินตภาพ (Imaginary time)ในทาง Quantum Physic

และด้วยความเป็นเวลาจินตภาพ Imaginary time นี้เอง จึงเป็นเรื่องปกติที่ผู้ปฏิบัติกสิณ จึงสามารถ "สมมุติ ตำแหน่ง (Space) เวลาหรือยุค (Time) ได้ตามประสงค์ และไม่ขัดหรือแย้งกับสมการทางทฤษฎีสัมพันธภาพพิเศษของไอร์สไตน์ หรือQuantum Physic ยิ่งไปกว่านั้น สมการทางวิทยาศาสตร์ปัจจุบันทั้งปวง ยังรองรับ และรับรองความเป็นไปได้ และความมีอยู่จริง ในสภาวะแห่งการปฏิบัติเข้าถึง "ดวงกสิณ" นี้อีกต่างหาก

การเดินทางทะลุมิติเวลา (Timetravel) จะกระทำได้ทั้ง ๒ กรณี คือ ไปด้วยสภาวะแห่ง Plasma หรือ จะไปด้วย Mass ซึ่งในพระไตรปฏิฎกยืนยันไว้ชัดเจน ถึงการข้ามไปมา ระหว่างมิติ และระหว่างจักรวาลของพระภิกษุธรรมดา ที่ยังไม่บรรลุเป็นพระอรหันต์ข้ามไปพรหมโลก หรือ สวรรค์ชั้นต่าง ๆ ซึ่ง หมายถึง มิติที่มีสนามเวลาแตกต่างกัน ด้วยการเนื้อ Mass แม้กระนั้นในการปฏิบัติขั้นต้น ก็มักจะให้ข้ามมิติ ไปแต่เฉพาะในส่วนของ Plasma จนเมื่อเคยชินจึงสัมปยุต Plasma กับ Mass (กายนอก+กายใน=กายลหุตา) แปรสภาพเป็นคลื่นพลัง Tranfomationข้ามมิติไป

ข้อมูลที่นำมากล่าวข้างต้นนั้น ล้วนเป็นหลักฐานการทดลองทางวิทยาศาสตร์ฟิสิกส์ ที่ยืนยันสภาวะ สถานะ และสภาพของ "ดวงกสิณ" ฯลฯ อันผู้ปฏิบัติจะได้ประสพพบเห็น และสัมผัสด้วยตัวเอง หลังการปฏิบัติ ซึ่งมั่นใจเหลือเกินว่า ทุกท่านที่ผ่านจากขั้นตอนแห่งมนสิการแล้ว ย่อมพร้อมที่จะก้าวสู่การปฏิบัติ "กสิณ" อันเป็นก้าวต่อไป

ด้วยอำนาจแห่งพลังพุทธานุภาพ จงดลบันดาลให้ทุกท่านก้าวหน้าในการปฏิบัติสมปรารถนาดั่งอธิษฐานทุกประการเทอญ เจริญพร

ในขั้นตอนของการปฏิบัติสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค จะเน้นในจุดแห่งการระลึกรู้อารมณ์ (สติ) และนิมิต (ภาพ หรือ เครื่องหมาย นับตั้งแต่ก้าวแรกเริ่มของการปฏิบัติ เช่นการให้ตาสัมผัสตัวอักขระ นะ โม...นั้นเป็นกุศโลบายฝึกฝนระลึกรู้อารมณ์อันประกอบด้วย "นิมิตหรือภาพ" อย่างง่าย ๆ และ การฝึกหาที่ตั้งของใจ ก็เพื่อให้รับรู้ตำแหน่งที่จะนำเอา "ภาพ หรือ นิมิตที่ระลึกนั้นไปตั้งไว้ ณ ตำแหน่งของ "ใจ"

สติปัฏฐาน มาจากคำว่า สติ+ปัฏ+ฐาน **สติ** แปลว่า ธรรมชาติระลึกรู้อารมณ์ซึ่งจะประกอบพร้อมไปด้วยภาพ ความรู้สึก สุข ทุกข์ เวทนา ประดุดั่งว่าภาพนั้นมีชีวิต ที่เรารับรู้และรู้สึกได้

ปฏ มาจากคำว่า ปฐม แปลว่าเบื้องต้น หรือ เริ่มแรก (เช่นชั้นประถม)

ฐาน แปลว่า ที่ตั้ง

...ด้วยเหตุดั่งนี้ ...การฝึกสติปัฏฐาน คือการนำ "ภาพ+อารมณ์+ความรู้สึก = นำไปตั้งไว้ -----> ที่ตำแหน่งแรก คือ ใจ "

"ภาพ หรือ นิมิต" ที่เราฝึกปฏิบัติในภาษาวิชาการเรียกว่า "**จินตภาพ**" ในภาษาอังกฤษ เรียกว่า **Imaginary** คือ **ภาพที่ประกอบไปด้วยอารมณ์ และความรู้สึกจนสัมผัสได้ดุจมีอยู่จริง** เพื่อนำไปใช้ในการกำหนดปวงสรรพสิ่ง ซึ่งอยู่ในกฎแห่งวัฏฏะเดียวกัน คือ "ทุกสรรพสิ่งล้วนเป็นสมมุติ ไม่มีข้อยกเว้น"

แล้วเป็นที่แน่นอนว่า ทำไมต้องฝึกภาพ ฝึกนิมิต ? (เพราะบางสำนักห้ามเด็ดขาด

ไม่ให้ใช้นิมิต...ซึ่งผิด !!) คำตอบ คือ การฝึกระลึกภาพ ก็คือ การฝึกควบคุม "รูป" การฝึกระลึกรู้อารมณ์ นั่นคือฝึกควบคุม "นาม" ซึ่งเราจะได้ยินเสมอจนเคยชิน คือ คำว่า "ละรูปนาม" นั่นแหละ

แต่จะละได้อย่างไร ในเมื่อยังไม่รู้จริง เห็นจริงว่า รูปล้วนเป็นสมมุติ นั้นจริงหรือเปล่า ด้วยเหตุดังกล่าวโยคาวจร(ผู้ปฏิบัติ) จึงต้องฝึกสมมุติสรรพสิ่ง เพื่อควบคุมสภาวะสมมุตินั้น เช่นเดียวกัน "นาม" ก็คือ อารมณ์ ความรู้สึก ซึ่งเป็นผลมาจากรูป กล่าวโดยขั้นตอนการเกิดขึ้นของเหตุการณ์ ก็คือ ตาเห็นรูป จะส่งสัญญาณไปยังสมองส่วนความจำ ซึ่งก็คือ "สัญญา(จำได้หมายรู้)" ว่ารูปนั้นคืออะไร จะต้องแสดงออกอย่างไร การแสดงออกเรียกว่า "อารมณ์ หรือ เวทนา" ที่ชอบรูปนั้นก็เรียกว่า สุขเวทนา ไม่ชอบก็ทุกขเวทนา

ที่จำไม่ได้ เพราะไม่รู้ว่ารูปที่เห็นคืออะไร สมองลืม หรือ ไม่มีความจำเก็บไว้ก่อน ก็จะเอาภาพนั้นไว้เฉย ๆ (คอยครั้งหน้า หรือหาข้อมูลเสริม) ส่วนนี้แหละที่ เรียกว่า **อุเบกขาเวทนา**.....สรุปง่าย ๆ คือ เวทนานั้นเกิดขึ้นภายหลังสัมผัสกับรูป จึงกลายเป็นอารมณ์ ตัวรับรู้ภาพนั้นคือ **จิต** เปรียบได้กับไฟหน้ารถที่ส่องทางไป ได้แต่ส่องแต่ไม่รู้ว่าที่ส่องน่ะคืออะไร ขอนไม้ หรือ งู ...คนขับต่างหากที่จะมองตามไฟไปเห็น ก็สามารถจำแนกแยกแยะได้ว่า คืออะไรแน่ อาการที่บอกได้ว่าอะไรแน่เนี่ย เรียกว่า "**ตัดสินใจ**" เพราะเป็นหน้าที่ของใจ ซึ่งก็คือ คนขับรถ .....ด้วยเหตุดังกล่าว เราจึงต้องนำ ภาพ+อารมณ์+ระลึกรู้ รวมเรียกว่า **สติ** ไปตั้งไว้ ณ ตำแหน่งของ "ใจ"

ที่กล่าวมาทั้งหมดคงเห็นได้ชัดเจน ถึงความสำคัญของแต่ละขั้นตอน ในการปฏิบัติ นับแต่การอ่านหนังสือให้ปากกับใจพร้อมกัน การทิ้งขนนก และการทำมนสิการล้วนเป็นกุศโลบาย ให้ผู้ปฏิบัติสามารถรู้แจ้ง ในองค์ธรรมของ **ปฏิจจสมุปบาท** และสภาวะสมมุติ อย่างเป็นธรรมชาติ นี้แหละที่เรียกว่า **วิญญูหิติ** คือ ผู้ปฏิบัติย่อมรู้เฉพาะตนเอง คนอื่นจะไม่อาจรับรู้ความรู้สึก หรือ อารมณ์แห่งปีติ หรือ อารมณ์ขณะตั้งลมนั้นเป็นอย่างไร

ผู้ที่สามารถควบคุม สมมุติสรรพสิ่ง เหตุการณ์ได้ ซึ่งเราเรียกว่า "อธิษฐาน" นั่นหมายถึง ผู้นั้นได้เข้าสู่ความเป็นผู้ที่สามารถควบคุม "รูป" ได้แล้ว และที่สำคัญรูปนั้นย่อมเกิดจากมหาภูตรูป ๔ คือ ดิน ไฟ ลม น้ำ ด้วยเหตุดั่งนี้ การอธิษฐานด้วยพลังกสิณ

ธาตุ จึงมีความสำคัญในการควบคุมรูปทั้งหลาย เมื่อควบคุมได้ย่อม ละทิ้ง ปล่อยวาง สรรพสิ่งอันเป็นสภาวะแห่งรูปทั้งหลาย ไม่หลงไหลติดยึดในรูป อันเป็นเพียงสมมุติ ที่โยคาวจรสามารถทำให้เกิดขึ้นเองได้ ฉะนี้ "รูป" นั้นจึงไร้คุณค่าและความหมาย

ความเบื่อหน่ายใน "รูป" ทั้งปวงย่อมเกิด เมื่อเข้าถึงความจริงแท้ของธรรมชาติแห่งรูปนั้น นี่แหละคือการสลัดหลุด "รูป" ทั้งปวง ดังนี้

ด้วยพลังแห่งพุทธานุภาพ จงดลบันดาลให้ท่านได้เข้าใจ ในแก่นแท้แห่งธรรมะ ที่ได้บรรยาย และก้าวหน้าในการปฏิบัติ สำเร็จสมประสงค์ในทุกสิ่งอันปรารถนาที่เป็นกุศล ถ้วนทั่วทุกท่านเทอญ .....เจริญพร

ตลอดระยะเวลาเกือบ ๑๐ ปี ที่นำเอาการปฏิบัติสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค มาเผยแผ่แก่สาธุชนในประเทศไทย เท่าที่สังเกต และ ติดตามผลของผู้ที่เข้ามาศึกษา-ปฏิบัติ ๙๙.๙๙ % ที่บอกว่า อธิษฐานไม่ได้ หรือทิ้งการปฏิบัติไปโดยอ้างว่า ทำแล้วไม่ได้ผลนั้น เกิดจากสาเหตุ ที่ผู้ซึ่งได้เริ่มเข้ามาปฏิบัติ พึงสังวร และตรวจสอบตนเองว่า อยู่ในข่ายของความไม่สำเร็จ ดังจะกล่าวต่อไปนี้หรือไม่?

สาเหตุที่นำมาอ้างว่าปฏิบัติแล้วไม่ได้ผล จะเกิดจาก

๑. ข้ามขั้นตอน โดยไม่รู้ หรือ คิดว่าเก่งแล้ว เพราะได้ผ่านการปฏิบัติมาจากสำนักอื่น บางคนเกือบ ๓๐ ปี จึงเห็นว่า "การที่ต้องอ่านหนังสือ ให้ปากกับใจตรงกัน" นั้นไม่ใช่เรื่องสำคัญ=ไม่ทำซะก็ได้ เลยข้ามไป ... ซึ่งหารู้ไม่ว่าโดยความเป็นจริงแล้ว การ

อ่านหนังสือให้ปากกับใจพร้อมกันนั้น มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะนั่นคือ สิ่งที่จะตอบคำถาม ข้อสงสัย ในใจของทุกท่านว่า " ใจ " ที่พระพุทธองค์ทรงตรัสว่า " สิ่งทั้งหลายสำเร็จได้ด้วยใจ" นั้น "ใจ" มีจริงหรือไม่ ? สัมผัสได้หรือเปล่า? ก็เมื่อพระพุทธองค์ทรงยืนยัน แสดงว่าต้องมี แต่อยู่ตรงไหน จะรับรู้ได้อย่างไร? ซึ่งไม่มีที่ไหนในโลกมนุษย์ปัจจุบันนี้สอน นอกจากที่เราถ่ายทอดเผยแผ่กันนี้ การอ่านหนังสือก็เพื่อให้เราสามารถ "**รับรู้** และ **สัมผัส** กับ **เสียงของใจ**" ซึ่งเราจะไม่เคยสำเหนียก หรือสังเกตมาก่อน การที่ต้องให้ปากกับใจตรงกัน ก็เพื่อ "**การปรับอินทรีย์ให้เสมอกัน**" ก่อนที่จะ เข้าสู่การทำสมาธิอย่างแท้จริง

วาจา นั้นเป็น "**วจีสังขาร - ปถวีธาตุดิน**" ส่วน **ใจ** เป็น "**มโนสังขาร - อากาสธาตุ**" การที่จะทำให้ วจีสังขาร กับ มโนสังขาร **เป็นหนึ่งเดียวกัน** จึงต้องใช้วิธีการอ่านหนังสือ (พระสงฆ์ก็ใช้การสวดมนต์) เพื่อเชื่อมประสาน ให้อากาสธาตุรวมเป็นหนึ่งกับปถวีธาตุ ก่อนที่จะนำไปรวมกับ **กาย**สังขาร ซึ่งเป็น **วาโยธาตุลม** ทั้ง ๓ ส่วนนี้เรียกว่า "**ไตรพิธสังขาร**" ซึ่งต้องเริ่มฝึกรวม วาจากับใจให้เป็นหนึ่ง นั้นคือเบื้องต้น...ดังนั้นด้วยเหตุดั่งนี้ พระสงฆ์จึงต้องสวดมนต์เป็นวัตร (เรียกว่าทำวัตร) ก็เพื่อฝึกให้ปาก (วาจา)กับใจ ตรงกัน เพื่อใช้ในการอธิษฐาน เข้า-ออกพรรษา และการทำสังฆกรรม เช่น การครองกฐิน ก็ต้องใช้การอธิษฐาน หรือ การสมมุตินิมิตอุโบสถ เป็นต้น

เมื่อวาจากับใจ เป็นหนึ่งเดียวกันแล้ว นั่นแหละ จึงจะสามารถ "เปล่งวาจาพร้อมเสียงของใจ ถวายชีวิตเป็นพุทธบูชา" ได้ หากยังไม่พร้อม การกล่าวออกเสียงถวายชีวิตให้คอหอยแตก ก็ไร้ความหมาย ไม่ได้ประโยชน์ ไม่ได้ผลใด ๆ นอกจาก "ทำเก๋ อวดคนอื่น ว่าข้าก็รู้ทำไง ข้าก็ทำได้... (แต่ผลที่ได้=0) ดังนั้น ผู้ที่อวดฉลาดว่า "ไม่ต้องอ่านหนังสือให้ปากกับใจตรงกันก็ได้!" ก็ขอถามหน่อยว่า จะทำยังไงถึงจะได้ยินเสียงของใจ และฝึกให้ปากกับใจตรงกัน นี่คือ สิ่งที่ส่วนใหญ่พลาด เพราะรู้ดี คิดเอง เออเอง สรุปไม่ได้ผลอะไร เสียเวลาเปล่า !

๒. การทิ้งขนนก พร้อมกับนำเอาความพร้อมของข้อ ๑ มาใช้ ก็เพื่อฝึก "สมาธิ" แปลว่า รวมเป็นหนึ่งเดียว นั่นคือ การสัมปยุต กาย วาจา ใจ ให้เป็นหนึ่ง ขั้นนี้ คือการสัมปยุตไตรพิธสังขารให้อยู่ในอำนาจ เป็นการปฏิบัติอาปานัสติ ส่วนอันว่าด้วยวัดระยะมาตรฐานของลมหาใจของตน ของแต่ละคนที่ไม่เหมือนกัน ตรงนี้แหละที่ในพระสูตร

เรียกว่า "..สั้นก็รู้ ยาวก็รู้ เข้าก็รู้ ออกก็รู้ แม้ระงับลมหาใจเข้าออก (ตั้งลม) ก็รู้" คือการฝึกทิ้งขนนกนั้นเอง ...การฝึกอ่านหนังสือตามข้อ ๑ และการฝึกทิ้งขนนก ตามข้อ ๒ เรียกว่า "**อุคหโกศล**" นั่นคือ การใช้เสียงเป็นองค์นำ เรียกว่า "**วจสา**" ทั้งนี้ เพื่อใช้ในการกล่าววาจาอธิษฐาน ซึ่งคำกล่าวนั้นต้องออกมาพร้อมจาก "**ใจ**"

สองข้อที่กล่าวถึงนี้ ส่วนใหญ่แล้วผู้ที่เข้ามาฝึกจะข้ามไป ไม่สนใจ เพราะคิดว่าไม่สำคัญ ก็ต้องกล่าวว่า การอ่านหนังสือให้ปากกับใจตรงกัน เปรียบเสมือน เราเรียน "พยัญชนะหรืออักษร" ส่วนการทิ้งขนนก ให้ปาก +ใจ+ กาย พร้อมจังหวะระยะเดียวกัน เปรียบเสมือน "สระ วรรณยุกต์" ที่จะรวมเป็นคำ เป็นประโยค ก็ในเมื่อไม่รู้ทั้งสระ และพยัญชนะ ....คิดเอาเองว่า การกล่าว หรือเขียนเป็นภาษา หรือประโยค จะทำได้อย่างไร เมื่อไม่รู้ทั้งพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ก็ป่วยการที่จะอธิษฐาน เพราะย่อมต้องไม่เป็นภาษา....นั่นคือ ไม่ต้องหวังว่าจะเกิดความสำเร็จ

ดังนั้น..ผู้ที่มุ่งประสงค์ต่อการปฏิบัติ มีความพากเพียรไปตามขั้นตอนย่อมประสบความสำเร็จสมปรารถนา ตั้งแต่ขั้นเริ่มต้น จากการเปล่งวาจาถวายชีวิตเป็นพุทธบูชาที่มาจากใจนั้น ปวงเทพทุกชั้นฟ้าเทวดาทุกวิมานจวบจนพรหมโลก ย่อมรับรู้ในการปฏิบัติชอบของผู้นั้น และอำนวยอวยชัย ส่งเสริมให้ชีวิตของผู้นั้นเจริญก้าวหน้า พ้นจากทุกข์หยาบอันได้แก่หนี้สิน โรคภัย และภยันตราย อริศัตรูทั้งปวง เพื่อให้ผู้ปฏิบัตินั้นได้พบกับความสุข และมุ่งปฏิบัติ เพื่อที่เหล่าเทพยดาจะได้กุศลจากการอนุโมทนาบุญผู้ปฏิบัติชอบนั้น นี้คืออานิสงค์

ขออำนาจแห่งคุณพระศรีรัตนตรัย จงดลบันดาลให้สาธุชนทุกท่าน เจริญวัฒนาในหน้าที่การงาน ธุรกิจ พบมิตรที่ประกอบด้วยธรรม ปรารถนาสิ่งใดอันเป็นกุศล จงสัมฤทธิผลโดยพลันเทอญ เจริญพร

จะได้กล่าวถึง "บุญอันสูงสุด แห่งมนุษย์และเทพยดาทั้งหลาย เพื่อไว้สดับสติปัญ-ญา และเป็นข้อพิจารณาสำหรับผู้มิได้ปฏิบัติ หรือเข้าใจผิด ๆ ปฏิบัติพลาด จะได้ปรับปรุง ให้ถูกต้องตามพุทธพจน์

*** กามาวจรกุศลกรรม ๑๐ คือ ***

๑. ทานมัย บุญสำเร็จด้วยการบริจาคทาน

๒. ศีลมัย บุญสำเร็จด้วยการสมาทานศีล

๓. ภาวนามัย บุญสำเร็จด้วยการเจริญภาวนา

๔. อปจายมัย บุญสำเร็จด้วยการอ่อนน้อม

๕. เวยยาวัจจมัย บุญสำเร็จด้วยการช่วยจัดการ

๖. ปตฺตทานมัย บุญสำเร็จด้วยการให้ส่วนบุญ

๗. ปตฺตานโมทนามัย บุญสำเร็จด้วยการอนุโมทนา

๘. ธมฺมสฺสวนมัย บุญสำเร็จด้วยการฟังธรรม

๙. ธมฺมเทศนามัย บุญสำเร็จด้วยการแสดงธมฺมเทศนา

๑๐. ทิฏฐุชุกรรม บุญสำเร็จด้วยสัมมาทิฏฐิ

ตมฺปเนตๆ วีสติธมฺปิ กามาวจรกมฺมมิจเจว สงฺคหๆ คจฺฉนฺติ ฯ

อกุศลกรรม ๑๐ และ กามวจรกุศลกม ๑๐ รวมเป็น ๒๐ เรียกว่า **กามาวจรกรรม**

ความสำคัญของกายใน (มโน) กับกุศลเป็นเช่นไร ?

- "รูป" คือ "กายสังขาร" หรือ กายนอก ล้วนเป็นปัญจทวาร เป็นกายกรรม ส่วน "นาม" คือ "กายในกาย" นั้นเป็น "มโนทวารวิถี" เป็นมโนกรรม

รูปาวจรกุศลกรรม

- รูปาวจรกุสลมฺปน มโน กมฺมเมว ฯ รูปาวจรกุศลกรรม เกิดจากมโนกรรมส่วนเดียวเท่านั้น

- ตญฺจ ภาวนามยมปฺปนาปฺปตฺตํ ฌานงฺคเภ เทน ปญฺจวิธํ โหติ ฯ รูปาวจรกุศลกรรม เป็นอัปปนากุศล (กุศลเกิดขณะทรงอัปปนาสมาธิ) สำเร็จมาจาก ภาวนามัย

ว่าด้วย "นาม" กายในกาย ส่วนนี้เรียกว่า "มโนทวารวิถี" ต้องปฏิบัติโดยวิธีแห่งมนัสสิการ (เดินปะคำ หาตัวปิติ เพื่อนำไปเป็น นิมิตประกอบอารมณ์ระลึกรู้ = สติ)

- ตถา อรูปาวจร กุสลญฺจ มโนกมฺมํ อรูปาวจรกุศลกรรม เป็นผลที่เกิดจากมโน-กรรมได้ส่วนเดียวเท่านั้น

การปฏิบัติในส่วนมนัสสิการนั้นเริ่มด้วยการ "นับ = คณา" เพื่อเข้าสู่อัปปนาสมาธิ ในการใช้ นิมิต + อารมณ์ แปรเปลี่ยนคำอธิษฐานของ วาจา + ใจ ให้ปรากฏเป็นผลจริงตามปรารถนา เรียกว่า "วิวัฏฏนา"

- ตมฺปิ ภาวนายมปฺปนาปปตฺตํ อาลมฺพนเภเทน จตุพฺพิธํ โหติ ฯ อรูปาวจรกุศลกรรมนั้น เป็นอัปนากุศลสำเร็จโดยภาวนามัย โดยใจเท่านั้น (อัปปนาสมาธิเกิดได้ก็เฉพาะในมโนทวารวิถี = มิติของใจ เท่านั้น เพราะ

-"**ภาวนามัย**" เป็นกามาวจรกุศลสูงสุดแห่งกุศลทั้งหลาย ใน ๑๐ อย่าง เพราะ **สำเร็จด้วย "ใจ"** อันเป็นมโนทวารวิถี เรียกว่ามโนกรรม ดังนั้นพระพุทธองค์จึงทรงมีพุทธพจน์ตรัสไว้ว่า

“ แม้ได้สมาธิชั่วขณะจิตหนึ่ง ย่อมได้กุศลมากกว่า สร้างเจดีย์ทองคำที่สูงจากมนุษย์โลกถึงพรหมโลก”

ทั้งนี้เพราะด้วยภาวนามัยเท่านั้นที่จะนำไปสู่การหลุดพ้น คือพระนิพพาน ต่ำสุดเป็นรูปพรหม สูงกว่าเทพยดาทั้งหลายทุกชั้นแห่งเทวโลก

ดังนั้น จึงได้การอุปถัมภ์ และอารักขาจากเทพยดาทั้งปวง เพื่อมิให้ผู้ปฏิบัติชอบ

นั้น เกิดความลำบากทางกาย และใจ มิให้ทุกข์โรคภัย ศัตรูผู้คิดร้ายกล้ำกราย อันจะเป็นอุปสรรคแก่การปฏิบัติ ซึ่งเทพยดาทั้งหลายทุกชั้น ล้วนต่างรออนุโมทนาบุญทั่วกัน

ขอความผาสุขสวัสดี เจริญก้าวหน้าเป็นมหาเศรษฐี มั่งมีทรัพย์นับอนันต์ ด้วยกุศลผลบุญอันได้กระทำในชาตินี้ และอดีตชาติที่ผ่านมา จงก้าวหน้าในธุรกิจการงาน สมปรารถนาทุกประการทุกท่านเทอญ ...เจริญพร

ว่าด้วยการภาวนานะโม นั้นควบคุมธาตุ ๑๘ (อฏฐารสธาตุ) ได้อย่างไร ?

การภาวนา นะโม.....คือ การปฏิบัติโดยวิถีแห่งอุคหโกศล โดยการนำวาจา คือ วจสา (เสียง=อุคหโกศล=อ่านหนังสือ และ ทิ้งขนนก) เพื่อใช้วาจาอันเป็นปถวีธาตุ เชื่อมรูป (กายนอกอันเป็นวาโยธาตุ) กับนาม (กายในกายอันเป็นอากาสธาตุ)ให้เป็นหนึ่งเดียวกัน ด้วยปถวี (ปถวี แปลว่า ที่ตั้งแห่งธาตุทั้งหลาย) ด้วยเหตุดั่งนี้ จึงใช้วาจาอันเป็นปถวีธาตุ นำเอาใจซึ่งเป็นอากาสธาตุ กับ กายนอกอันเป็นวาโยธาตุ มารวมกันในลักษณะการทรงไว้ ตั้งไว้ ณ ตำแหน่งอันกำหนด ดั่งนี้

รูป คือ กายนอก ส่วน นาม คือ กายใน เมื่อโยคาวร(ผู้ปฏิบัติ) สามารถควบคุมธาตุทั้ง ๑๘ ให้อยู่ในอำนาจได้ ดังนี้คือ

๑. จักขุธาตุ	๒. รูปธาตุ	๓. จักขุวิญญานธาตุ
๔. โสตธาตุ	๕. สัททธาตุ	๖. โสตวิญญานธาตุ
๗. ฆานธาตุ	๘. คันธุธาตุ	๙. ฆานวิญญานธาตุ

๑๐. ชิวหาธาตุ ๑๑. รสธาตุ ๑๒. ชิวหาวิญญานธาตุ

๑๓. กายธาตุ ๑๔. โผฏฐัพพธาตุ ๑๕. กายวิญญาณธาตุ

๑๖. มโนธาตุ ๑๗. ธรรมธาตุ ๑๘. มโนวิญญานธาตุ

ดังที่นำมาแสดงนี้ จึงไม่ต้องเป็นที่สงสัยว่า เหตุใดเพียงกล่าวอักขระ นะ..โม.. จึงมีอานุภาพมาก ทั้งที่ผู้ฝึกปฏิบัติเริ่มแรกนั้น ยังไม่ชำนาญการอธิษฐาน ก็ได้สิ่งที่ขาดพ้นจากทุกข์ร้อนที่ต้องทนได้อย่างอัศจรรย์ นั่นก็เพราะ เสียงที่เปล่งออกมาด้วยวาจา (วจีสังขาร) พร้อมกับใจ (มโนสังขาร) ก่อให้เกิดคลื่นความถี่ อันทำให้เกิดความสั่นสะเทือนไปทุกอณูของชั้นบรรยากาศ (นี่ว่ากันตามหลักฟิสิกส์) เทพยดาจึงรับรู้ และอนุโมทนา ผลแห่งการอนุโมทนาจึงออกมาในรูปของการช่วยเหลือ ให้ผู้ปฏิบัติเกิดความเจริญ ก้าวหน้า ในหน้าที่การงาน

ตถา ทุติยชฺฌานำ ตติยชฺฌานญฺจ ปริตำ

ภาเวตฺวา ปริตาเภสุ มชฌิมำ ภาเวตฺวา อปฺป

มาณาเภสุ ปณีตำ ภาเวตฺวา อาภสฺสเรสุ ฯ

๑. พระโยคาวจรบุคคล ซึ่งเจริญรูปาวจรกุศลทุติยฌาน – ตติยฌาน ชั้นปริตะแล้ว ย่อมบังเกิดใน ปริตตาสุภาทุติยฌานภูมิ ฯ

๒. พระโยคาวจรบุคคล ซึ่งเจริญรูปาวจรกุศลทุติยฌาน – ตติยฌาน ชั้นมัชฌิม (วาจา+ใจ+กายนอก)แล้ว ย่อมบังเกิดใน อัปปมาณาภาทุติยภูมิ

๓. พระโยคาวจรบุคคล ซึ่งเจริญรูปาวจรกุศลทุติยฌาน – ตติยฌาน ชั้นประณีต (วจีสังขาร+มโนสังขาร+กายสังขาร) แล้ว ย่อมบังเกิดใน อาภัสรทุติยฌานภูมิ

จตุตถฌานำ ปริตำ ภาเวตฺวา ปริตฺต

สุเภสุ มช์ฌิมำ ภาเวตฺวา อปฺปมาณสุเภสุ

ปณีตำ ภาเวตฺวา สุภกิณฺเหสุ ฯ

๑. พระโยคาวจรบุคคล เจริญซึ่งรูปธรรมกุศลจตุถฌาน ชั้นปริตตะแล้ว ย่อมบังเกิดใน ปริตตสุภาตตยฌานภูมิ

๒. พระโยคาวจรบุคคล เจริญซึ่งรูปธรรมกุศลจตุถฌาน ชั้นมัชฌิมแล้ว ย่อมบังเกิดใน อัปปมาณสุภาตตยฌานภูมิ

๓. พระโยคาวจรบุคคล เจริญซึ่งรูปธรรมกุศลจตุถฌาน ชั้นประณีตแล้ว ย่อม

บังเกิดใน สุภกิณหะสุภาตตยฌานภูมิ

หมายเหตุ**

สมาธิเกิดในขณะฝึก ชั้นปริตะ คือ ฝึกเสียงปาก + ใจตรงกัน ได้แก่การสวดมนต์ท่องอักขระ

สมาธิเกิดในขณะฝึก ชั้นมัชฌิม (วาจา+ใจ+กายนอก) คือ ฝึกการทิ้งขนนก หรือจัดระยะจังหวะลมหาใจ วาจา กายนอก และใจให้พร้อม เรียกว่า ฝึกให้อินทรีย์เสมอกัน

สมาธิเกิดในขณะฝึก ชั้นประณีต (วจีสังขาร+มโนสังขาร+กายสังขาร) อินทรีย์ทั้งสามเสมอ ใน**ฐีติขณะ (ตั้งลม) เป็นขั้นยากที่สุด** คือ **การมีสติระลึกรู้ในมรณสัญญา** (ต้องทำใต้น้ำอย่างเดียว อาการปิติ ฯลฯ องค์ฌานจะต้องได้ขณะอยู่ในช่วงมรณสัญญา (ระงับอัสสาสะ-ปัสสาสะ)

ขณะเดียวกันนั้น ก็เป็นการฝึกขั้นเริ่มต้นแห่ง "**อัปมัญญาโพชฌงค์**" และเป็นองค์ปฐมบทแห่งพรหมวิหารธรรม คือ เมตตาพรหมวิหาร พร้อมกันไปด้วย ** เรียกว่า All in One !!

จะเห็นได้ว่าเพราะเหตุใดเมื่อพระพุทธองค์ทรงแสดงธมฺมจักร ฯลฯ พรหมจึงรับรู้ได้ เพราะท่านเหล่านี้จะเป็นพรหมได้ จะต้องปฏิบัติฌานเท่านั้น อย่างอื่น เรียกว่า "ดี" ไม่ใช่ "บุญ" จึงเป็นได้แค่เทวดา คือ เทวภูมิ ไม่มีสิทธิเป็นพรหมหรือสูงกว่านั้น ดังนั้นทำดีจึงไม่มีสิทธิ์ไปนิพพาน ด้วยประการ ฉะนี้แล ฯ

ความสุขใดอันมนุษย์พึงมี สิ่งใดที่ปรารถนาอันเป็นกุศล ขอจงสัมฤทธิผล แก่สาธุชนทุกท่านผู้ปฏิบัติชอบ ในแนวทางแห่งสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค เทอญ...เจริญในธรรม